

Hongkong, Singapur, Malajsie, Daleký jih Thajska, Thajsko

od 14.1. – 11.2. 2005 (asi 4 týdny po tsunami)

14.1. pátek – ráno v 7,30 odlet do Frankfurtu a po necelé hodině letu jsme přistáli a tam jsme asi 5 a půl hodiny čekali na jumbo společnosti Kathay pacific (čínská), která nás měla dopravit do Hong Kongu. Z Frankfurtu odlet po 14 hod. našlapaným érem plným Vietnamců z Česka, kteří jeli na dovolenou domů a chtěli si povídat.

15.1.sobota – kolem 8 hod.ranní dosedlo jumbo na ranway v moři na ostrově Lantau, po delší cestě z příletu k odbavení, vyplnění přihlašovacího lístku, sehnání bágliků jsme se octli venku z letiště. Po chvíli vymýšlení jsme se rozhodli pro nadzemní dráhu, kterou jsme se měli přiblížit k čtvrti Kowloon a pak taxikem k hotelu YMCA v ul.Waterloo, který jsme měli objednaný přes net. Ubytovali jsme se v poměrně nízkém domku o 25 patrech, my ve 20. a po chvíli jsme vyrazili na obhlídku čtvrti. Moc jsme toho ale nezvládli, únava z cesty, nevyspání, nás porazilo. Zašli jsme do jídelny, dali si dunings, něčím plněné noky, nic moc, měli jen tyčky jako pomůcku a pak jsme se vydali zpět k hotelu trochu si odpočinout. K večeru jsme vyrazili znovu, procházeli čínské uličky, chtěli jsme dojít k moři, nezdařilo se, zastavili se na večeři poblíž YMCY - nudle a green curry, pivo, kola za 80 HKD – **1 HKD = 3 Kč** - a šli po 9. hod. bydlet s tím, že si zítra koupíme výlet na ostrov HK odpolední a dopoledne že konečně zabrousíme k moři a seženeme dopolední jídlo.

16.1. neděle – teplota kolem 20st.C

Zakoupili jsme v hotelové cestovce za 280 HKD (přes internet to stálo jen 200) výlet na celé odpoledne na ostrov HK objížďení orientační a pak jsme vyrazili hledat moře. Na mapě to vypadá, že je blízko. Vydali jsme se správným směrem po ul. Waterloo, s tím, že si dáme někde snidani. Hospůdka, neuměli anglicky, měli dobré kafe, misku dobré hovězí polévky s nudlemi, vaječnou omeletku s bílým chlebem 2 porce za 36 HKD. Nacpali jsme se. Pak jsme vyrazili dále po Waterloo r., kde odbočovala dálnice na letiště, vzali jsme to okruhem zpět s tím, že pěšky to moře nespátíme. Vylezli jsme na nějaký kopeček, kolem baráků, kde byly byty na prodej, luxusních soukromých residencí ukrytých v kvetoucích buganwiliích. Sešli jsme zase do ulic a do hotelu, abychom se připravili na odpolední výlet. Přijeli pro nás přesně, odvezli na velký bus, kde bylo hodně výletníků a vyrazili jsme.

HONG KONG –téměř 6 milionů obyvatel, se sestává z ostrova HK s hlavním městem Victorií a největšími mrakodrapy, dále z ostrova Lantau, kde jsou kláštery, velký Budha a nové mezinárodní letiště, několik dalších menších ostrůvků a pevninského Kowloonu a Nových teritorií. HK byl do začátku 19.st. rybářskou vesnicí. V r.1840 si Britové toto území přivlastnili a r.1899 si nájemní smlouvou na 99 let toto území zajistili. V červenci 1997 končila smlouva a území bylo předáno Číně, která však musela této britské kolonii zaručit na dobu 50 let zachování jejího západního společenského a hospodářského systému. Obyvatelé HK mají zákonem z r.1950 zakázáno pojídat psy.

Takže my jsme jeli na orientační výlet po ostrově HK. Nejdříve jsme si z busu prohlédli pobřeží, kde byly mrakodrapy fantastických tvarů – kulturní centrum, Světové centrum, musea a další. Pak jsme podmořským tunelem přešli na ostrov a vyjeli na vršek Peak, odkud jsme měli panoramatický výhled nejen na ostrov a přilehlé ostrůvky, ale i na protější Kowloon (leč v oparu). Na vršku byli restaurace, šopy a dokonce voskové panoptikum Mme Tussaud.

Pak jsme sjeli dolů do Aberdeenu, rybářského města, kde se žije i na lodích. Půjčili jsme si menší loďku, asi pro 6 lidí a udělali okruh po moři kolem rybářských lodí a lodiček a hausbotů (na některých se sušily rybky),čínské restaurace na lodích. Řidič s námi kličkoval mezi loděmi. Mrakodrapy z vody jsou skvělé. Pak jsme ještě objížďeli Aberdeen, abychom viděli soustavu silnic, nadjezdů a parky, kde se cvičí a sportuje. Zajeli na Stanley market, podívat se na venkov k moři a na pláži (ale je leden, takže koupání 0, i když svítí slunce a je kolem 20st., večer kolem 12 st.-přesto Číňané chodí nabalení v teplých bundách), kde byl trh se vším možným a hodně restaurací, kde se stále jí (Číňani furt jedí). Nakonec nás zavezli ještě do jedné fabričky v Aberdeenu a do šopu, abychom si nakoupili zlato, stříbro a drahé kamení. Měli tam pěkné kousky. K hotelu nás dovezli kolem 7 hod. večerní již za tmy (stmívá se okolo 18 hod.). Ještě jsme si objednali bus, který nás příští den odveze na letiště, protože ve 13,30 nám letí éro do Singapuru. Chtěli jsme zaskočit na večeři, mysleli jsme, že to bude jednoduché, Číňani jdou ráno do práce, tak budou sedět doma. Opak byl pravdou. Na jídelny se stály fronty-ještě tak McDonald a KFC měli volno, ale tam jsme nechťeli. Obešli jsme několik ulic a bloků až pak naproti našemu hotelu v uličce, hospůdka prý s tradiční čínskou kuchyní, ale neměli menu v AJ, tak jsme to nechali na nich, dostali jsme vepř. maso na kaštanech a ještě na něčím s omáčkou a misku rýže, bylo to dobré. Po jídle jsme se družili. Chtěli si povídat, fotili si nás, my je, pak jsme se jim museli podepsat na tabuli cti a měli z toho velkou radost a tleskali. Hospůdka se jmenovala PU. Pak jsme šli bydlet, zabalit a spát.

17.1. pondělí -

Ráno jsme zašli na trochu té polívky a vejce a kávu do malé jídelny, opustili pokoj a šli čekat na šatl, který nás veze na letiště. Trochu jsme ještě projeli město při sbírání dalších lidí a jeli po dálnici a podmořským tunelem a nádhernými mosty na ostrově Lantau na letiště. Po odbavení po 13. hod. jsme airbusem Cathay Pacific opustili letiště a vydali se na víc jak 3 hodinovou cestu do Singapur. Máme přistát ve ¼ na 6. Přistáli jsme. Venku lehce mžilo, prádelna, kolem 27 st. Všude spousta zeleně. Taxikem jsme jeli asi 40 km do Malé Indie k hotelu Boon (zajištěno netem). Malá místnůstka bez okna, klimatizace, WC sprcha, TV za 31 USD –150 SD v centru Singapur. **1 SD = 15 Kč**

Budeme zde 3 noci. Večer jsme šli obhlédnout blízké okolí a sednout na pivko. Ráno chceme vzít šatl na okružní cestu.

18.1. úterý –

Po snídani v hotýlku, kterou jsme si dělali sami z jejich surovin, jsme hledali stanici šatlu Sia Hop-on bus, který má 21 stanic a po zakoupení lístku za 6 SD můžeme celý den jezdit, vystupovat a nastupovat na kterékoliv z 21 stanic.

Ostrov **SINGAPUR** spojený hrází silnicí s Johor Bahru (v Malajsi) má rozlohu 618 km². Od r. 1965 je nezávislou republikou. Žije zde 3,5 mil. obyvatel (přes 3 /4 Číňané, 14 % Malajci a 7 % Indové). Mezi sebou se domlouvají anglicky.

Singapur – přezdívá se mu lví nebo zahradní město – Koloniální čtvrť, Čínská čtvrť, Malá Indie (tam jsme bydleli), Arabská čtvrť a má spoustu zahrad a parků. Prý má hodně mrakodrapů, ale proti HK je to pár menších baráčků a je podstatně hezčí.

Sir Thomas Raffles se na začátku 19.st. zasloužil o zakládání Singapurské obchodní stanice, je po něm pojmenován hotel, nové centrum, ulice, byl i botanik – parazitická kytky Rafflesie, největší květina na světě, vypadá jak kapusta a když hnije strašně smrdí.

Singapur se nachází 1 st. pod rovníkem, je zde vlhké horko – kolem 30 °C ve dne, 23 °C v noci, občas prší (nám ani nekrápl) je zde hodně zeleně.

Šatlem jsme objeli všechny stanice a nakonec jsme dojeli do botanické zahrady (vstup zdarma) a strávili jsme tady příjemné odpoledne v údolí palem- dokvétala tam jedna vzácná, domovem ze Srí Lanky (ohrožená) – Talipot palms, kvete od listopadu do poloviny prosince miliony bílé zářivých květů, v orchidariu (tam byl vstup 6 SD, sen.1), v zázvorovém údolí a dalších. Pak zase šatlem domů.

Cestou do hotelu jsme na busovém nádraží koupili lístky na čtvrtek na 9 hod. ráno do Melaky (22 SD pro jednoho).

Po vysprechování, na večeri do levné jídelny na noční trh, za 2,50 SD jsme se dobře nadlábli. Večer ještě procházka a zastavení se na pivko v příjemné venkovní hospůdce a šli jsme bydlet. Ráno si znovu chceme vzít šatl a podrobně prozkoumat China town a Marina bay.

19.1.středa –

po snídani, na kterou jsme si koupili instantní nudlovku, tousty, oříškové máslo (mňam) se vydáváme na nedalekou zastávku č.20 u kostelíku p. M. Lurdské, cestou kolem otevírajícího se blešáku se vším možným i nemožným a přávce, který otevírá opravnu na mostě přes kanál.

Dojeli jsme na konečnou a přešli na Marina bay na nábřeží, které je plné parků, k Merlionovi, který chrlí vodu – do pasu lev, od pasu ryba a je symbol Singapur a podél řeky Singapur cestičkami s palmami a sochou sira Rafflese, která stojí na popředí mrakodrapů. Z nábřeží zase na ulici, kde jsme chytili šatl, který nás dovezl do L Indie do jídelny na trochu nudlí a pivka. A pak zase šatlem „skoč a vyskoč“ do čínského města, které jsme prošli, pak trhem se vším možným, hlavně s čínskými blbostmi a uondání jsme zase naskočili do busu a okruhem přes botanickou zahradu dojeli domů. Pak večere v jídelně a posezení u pivka venku. Dnes musíme zabalit, zítra nám odjíždí bus express do Malajsie do Melaky.

20.1. čtvrtek-

Vstali jsme před 7 hod., udělali snídani a vyrazili na busové nádraží asi 10 min. chůze od hotelu na express bus, který jede do Kuala Lumpur se zastávkou v Melace. Bus přijel něco lehce po 9 hod. a nastoupilo nás tam 5. Vyrazili jsme nějakým směrem, ne turistickým, kolem výstavních baráků asi 10 patrových, spousta parků se zrajícími kokosy a svěží zeleně. Cesta do Melaky ubíhala příjemně na pohodlných, polohovaných sedadlech, v klimatizaci. Směrem na Johor Bahru (M) celkem plnou dálnici a hranice – hladce jsme proběhli Singapurské, na Malajských jsme vyběhli i se zavazadly (ze S.přes hranice za 1 hod.) a už směřujeme kolem výstavního zeleného Johor Bahru (nebylo by marné ho vidět, má svou historickou cenu) směr Kuala Lumpur. Jedeme kolem plantáží palem na palmový olej (jsou nižší a košatější než kokosové).

MALAJSIIE – kolem 21 mil. obyvatel – soužití 3 skupin obyvatel Asie – Malajci asi 59 % (většinou muslimové), Indové- (hinduisti – 7 %, Číňani (budhisti – 26 %).

Bohaté dějiny- indický vliv, čínský vliv 15.st. (Melaka), Portugalci (16.st.) na 130 let, Holanďani – 17. st. v Melace se zastavil život, rozkvět Johor Bahru. Zač. 19. st. se o Malajsiu začali zajímat Britové (trvalo jim to 150 let) – přijel sir T. S. Raffles botanik, zoolog, znalec malajských zvyků a jazyka. Koncem 19.st. – federace malajských států s hlavním městem K. Lumpurem. Začátek 20. st. - Britové – kompletní koloniální správa.

1941-45 – Japonská okupace

1948 – Britové vytvořili novou Malajskou federaci, pak partyzánská válka komunistických rebelů, násilí vrcholí v r. 1951

1957 – svoboda, nezávislost

1963 – nové jméno Malajsie

1964- rozpor mezi Singapurem a Kuala Lumpurem, Singapur vyhnán z federace, stal se samostatnou a po Japonsku nejbohatší republikou v Asii.

Do r.1971 ještě nepokoje, výjimečný stav a potom již rozkvět.

Příjmy: kaučuk, cín, palmový olej, ropa, zemní plyn a elektronika.

Země má výbornou pověst pro svoji schopnost užívat si života.

Státní zřízení: nezávislý federativní stát, který tvoří 13 států a 2 federální území, na ostrově Borneo se nacházejí východomalajské státy Sabah a Sarawak, státní panovníci jsou známí pod názvy sultán, rádža a guvernér.

Bus zastavil na výjezdu z dálnice a přesadili nás 2 do malého busku, který nás dovezl na autobusové nádraží v Melace. Tam jsme hned zakoupili jízdenky na 22.1.do K. Lumpuru. Pak jsme si vzali taxi a za nevelký peníz jsme se nechali odvézt do centra Melaky, protože jsme neměli zamluvený hotel a jali se ho hledat. Bágly na záda a v tom největším horku jsme se vydali do čínských uliček. Poptali se místních a ti nás poslali do hotelu Baba (věděli jsme o něm už z internetu) – za 85 RM (ringit Malaysia) - **1 RM = 7,50 Kč i 6 Kč**

Vzali jsme 2 noci , příjemný hotýlek, pokoj samozřejmě bez oken s perfektní klimatizací, TV, lednicí, konvicí, kávou, postavený ve stylu Baba – panské sídlo Číňanů. Po vysprchování a převlečení do čistého jsme vyrazili na obhlídku **MELAKY** – původní rybářské vesnice, království moskytů a pirátů. V době své největší slávy v 15.st. byla nejrůšnějším přístavem v jihovýchodní Malajsiu – zakotveno až 2000 lodí – obchodovalo se s kořením a drahými tkaninami.

Šli jsme k Holandskému nám., kde je radnice z r.1650, nyní museum, věž s hodinami, slavnostní fontána královny Victorie, křesťanský kostel – všechny budovy mají červené fasády. Tam nás odchytl rikša, šlapal na kole a povozil nás po významných místech a ulicích a nakonec až k pahorku, odkud byl výhled na Melaku. Nahore zbytky kostela sv. Pavla, kolem hřbitov Angličanů a Holanďanů, kousek dál Číňanů (hroby ve tvaru podkovy). Pak jsme sešli dolů a rozhodli se někde najíst. Našli hospůdku na nábřeží, kde jsme si dali typické malajské jídlo – nudle s kuřecím masem i garnáty, fazolky, hnědou omáčkou, moc dobré. Pak se ještě projít po ulicích v 8 hod. úplná tma, v ulicích klid, město šlo spát. Tak jsme šli také s tím, že v poledne musíme dát pauzu v chládku, neboť jak říkají Malajci – jen vzteklý pes a Angličan vydrží polední horko - dnes bylo víc jak 34 °C.

21.1. pátek –

po kontinentální snídani jsme zase vyrazili. Procházeli jsme ulice, které jsme včera projížděli s rikšou, prošli mešitu, pagodu, budhistickou svatyni, vše vedle sebe v jedné uličce.

Islám vyznává 63 % obyvatel (většinou Malajci), buddhismus 17 % (číňani, malá komunita thajských, barmských a srí lanských buddhistů); hinduismus –moderní byl utvářen přistěhovalci z indického subkontinentu, konfucianismus – paralelní s buddhismem, křesťanství – asi 1 milion křesťanů, jež jsou výsledkem misionářské práce v 19.st.

Pak jsem šla sama (Jirka šel shánět money change) do panského sídla z r.1896. Majitel, pěstitel kaučuku Číňan Chan v tzv. milionářské uličce, kde je ve stejném stylu postaven i náš hotel Baba house. Museum Baba Myonů je komplex 3 domů vybavené černým nábytkem, pozlacené tyčkové schodiště, dobové oblečení, tehdejší kuchyň, kamna na vaření – zajímavé. Prováděla domem členka rodiny Baba.

Měli jsme se sejít ve včerejší hospůdce na nábřeží, leč byla zavřená. Zašli jsme do jiné na trochu těch nudlí a něco k pití a pak do studeného pokojíčku (venku 35 st.) se ochladit a vymyslet, kam povedou naše další cesty. Po kávě na pokoji jsme vyrazili. Chtěli jsme najít moře a starý přístav. Moře jsme našli, pěkně špinavé, starý přístav už vlastně neexistuje, je zasypaný, stojí tam paneláky, obchodák. Do jednoho jsme vlezli, abychom se ochladili.

Jmenoval se Giant a byl gigantický. Dole jsme našli supermarket a koupili si 1 mango. Pak jsme šli zpět přes řeku kolem sultánova paláce a muzeí na nám. Holandské a odtud do hospůdky na večeri – zase zavřená. Tak jsme našli jinou, také příjemnou, venkovní, nadlábli jsme se moc dobrými nudlemi s krevetkami po malajsku. Ještě jsme se jim podepsali do knihy hostů a šli jsme do Baba House. V rovnoběžné ulici s naší, se něco konalo, slavení nějakého svátku, nebo čínský Nový rok, bůhví. Bylo tam stánků jak o pouti, ale velké a se vším.

Suvenýry, žrádlo, hadry, pití (nealko) i různé čínské dobrůtky, lampiony, na podiu borec, který měl překonat nějaký rekord v rozbíjení kokosu rukou. Místní sokolky zatančily tanec a ještě se při tom vybíralo na dialýzu a

z nedalekého minaretu se táhlo muezinovo volání k večerním modlitbám. A pak jsme šli bydlet a balit, protože na 8.30 máme objednaného taxika na bus nádraží, odkud nám jede spoj do Kuala Lumpur.

22.1. sobota –

Po snídani jsme jeli na busové nádraží a odjeli v 10,05 hod. Je 28 st.C a my v klimatizovaném autobuse po dálnici, kolem vystříhané trávníky (dědictví po Britech), parky, palmy, čisto, džungle by chtěla prorůst, ale nedovolejí jí to. V Malajsii nejsou slumy a chatrče jako v Thajsku, postavené způsobem, „co kde najdu, hodí se na vilu“, ale na venkově je systém dlouhých nízkých baráků, které se přistavují při rozrůstání rodiny- pozůstatek z doby kdysi dávné. Do KL jsme dorazili v poledne, někde v centru jsme vystoupili a byli nuceni vzít si taxi, aby nás odvezl do hotelu Malaya (který jsme měli z internetu) v Čínské čtvrti. Pokoj měli volný za 140 RM, konečně s oknem (ale neotvíratelným) a výhledem na krásný hinduistický chrám. Ubytovali jsme se a vyrazili shánět nějaký výlet z KL a zjistit, jak a kde jezdí vlaky. Vyšli jsme pěšky, ale po KL se prý pěšky chodit nedá, tak nakonec taxikem. Nádraží bylo obrovské, zadařilo se nám koupit lístky na pondělí na noční vlak do Thajského Hat Yai (lehátkový za 60 RM pro oba-seniorský). Pak zpět, již celé pěšky jsme prošli China town a ještě obhlíželi, kterým směrem jsou dvojčata, TV věž a pod. Pak do hotelu, vysprchnout se, v recepci jsme koupili výlet na dopoledne – venkov a na odpoledne okruh městem a hajdy na večeři. Na ulici u stolků jsme pojedli něco rýže s kuřecím a trochu těch nudlí s černou omáčkou, pak se ještě prošli nočním trhem, neuvěřitelně narvaným, že se nedalo procházet. KL -hlavně čínská čtvrť- je nesmírně zaplněné město, aspoň večer. Koupili jsme něco ovoce-mangosteen, růžové jablko a šli bydlet.

23.1. neděle –

po snídani formou bife jsme se šli postavit do recepce, kam pro nás měl přijet pickup na výlet po venkově. Přijel velký bus a vezl nás na malý a tam jsme byli sami 2, protože nikdo jiný se nepřihlásil. Tak jsme vyrazili na prohlídku venkova. 1.zastávka byla v Selangoru, kde byla výrobná pěkných věciček ze slitiny cínu (SN+CU+Sb)- poháry, talíře, ozdůbky.

Mrakodrapy dvojčat jsou pokryta touto slitinou. 2. zastávka byla u kaučukovníkových stromů (které byly kdysi vyvezeny z Brazílie, pod záminkou, že to jsou orchideje) a bylo nám předvedeno, jak se z nich kaučuk dostává, 3. zastávka byla v dílničce, kde motýly, roháče, škorpióny a jinou havěť napichovali na špendlíky a do krabiček pod sklo a pak se prodávaly turistům (nic pro nás), 4.zastávka v dílničce, kde se malovalo ručně na hedvábí a prodej moc hezkých hadříků. 5.zastávka byla v jeskyních Batu (krápníkové jeskyně, které byly objeveny v r.1878 – stala se z nich Mekka hinduistů (dříve vojenský úkryt) a zrovna tuto sobotu a neděli se konaly Thaipusemské slavnosti, kdy se jeskyně proměnily v chrámové svatyně. Je to několik jeskyní, ve kterých je jedinečná flóra a fauna , pouze 3 přístupné – svatyně, umělecká galerie (hinduistická božstva) a jeskyně básníků (na tabulkách jsou namalována verše tamilského básníka) do kterých se musí vystoupat po 272 schodech po slunci, tam ale čeká příjemný chládek a nádherné krápníkové jeskyně se stalagmity a stalaktity. Vystoupali jsme, bylo skoro poledne, pěkně jsme se zapotili, ale přesto nám bylo hej, ale tisíce hinduistů, mužů i žen, kteří přišli, aby činili pokání za předchozí hříchy, nesli buď v plachtě na tyči novorozence, nebo trám s pavím peřím a soškami božstev, džbán s mlékem, růžovou vodou nebo kokosové ořechy (taky tam lapali po dechu a omdlívali). Nejhorlivější z nich trestají sami sebe propíchnutím jazyka nebo tváře jehlicí a háky zapíchnutými do vlastního těla. Během Thaipusamu se tady prý shromáždí až 500 tisíc lidí. To co jsme viděli, stačilo, tak rychle dolů a k busku, který nás odvezl do hotelu. Po krátkém odpočinku, už zase připraveni na další okruh, tentokrát po městě KL. Minibus nás úplně zacpaným městem převezl k velkému busu a vyrazili jsme již nikoliv sami, ale se spousty Japonců na objížďku city.

KL s 1 milionem a 600 tisíci obyvatel, převážně čínského původu (zabývající se moderním obchodem) je hlavním městem Malajsie. Etničtí Malajci působí ve vyšších vládních funkcích, ve státní službě a v turistických kancelářích.

Kualalumpurský „zlatý trojúhelník“ je nejnovější administrativní, zábavní a nákupní čtvrť. Poblíž se nacházejí dva nejvyšší orientační body – mrakodrap Petronas Twin Towers – známá dvojčata 88 podlažní a 421 m vysoký TV vysílač Menara KL, kam je možno výtahem vyjet a podívat se seshora na město.

Teploměr ukazoval 36 st., vyběhli jsme, fotili jsme, pak jsme jeli k historickému a kulturnímu centru – Národní umělecká galerie, Národní muzeum – směsice moderního a tradičního malajsijského stylu, pak Jezerní zahrady- rozlehlý park pro relaxaci s Národním památníkem, budova parlamentu, pak nádraží – maurská architektura, které se podobá obydlí sultána, budova Sultan Abdul Samad v kryptomaurském slohu, nyní Nejvyšší soud se 40 m vysokou věží s hodinami , která připomíná londýnský Big Ben. Vysadili nás v China townu, kde byl náš hotel Malaya. Dali jsme si kávu a po velmi krátké pauze jsme znovu vyrazili a šli jsme hledat Malou Indii. Našli, za vodou přes mostek Indická čtvrť se spousty jídelen, bazar se vším. Na soutoku 2 řek zářivě bílá mešita Jamek s 2 minarety, tam nás nepustili a po pěší zóně jsme došli k Pasar Seni – Hlavní tržnici - budova ve stylu art-deco, dříve tržnice masa, ryb a zeleniny, dnes výtvořiny malajsijského umění a řemesel a oblečení a samozřejmě velké jídelny. Tím skončilo hledání všeho, co jsme chtěli vidět a vydali jsme se do jídelny na noční trh na trochu těch nudlí a pak domů, do klidu. Ale nebyl, vedle našeho hotelu byl hinduistický svatostánek s velkým množstvím

barevných soch z hinduistického panteonu. A v tomto chrámu se rovněž konají Thaipusamské slavnosti a zrovna začínaly. Spousta lidí, hlavně Indů, kteří se šli kát za své hříchy při hlasitém, podmanivém zvuku píšťaly a kvilivého hlasu, který s postupujícími hodinami nabíral na obrátkách a někdy k ránu to utichlo zcela. Oknem jsme vše viděli a hlavně slyšeli a nespali.

24.1. pondělí –

po snídani, dobalení bágliků, jsme odevzdali klíč od pokoje, bágly dali do úschovy k hotelovému bagážníkovi a asi po 11 hod. vyrazili ven v 36 °C (jen vzteklý pes..) s tím, že chceme dojít k TV věži. Došli – parkem do prudkého kopce ve stínu k věži, kde jsme si koupili seniorský lístek za 13 RM a vyjeli výtahem za 55 vt. na 241 m vysokou TV věž. Je to 4. nejvyšší věž na světě (1. Toronto, 2. Moskva, 3. Čína). Zorientovali jsme se z výšky, vyfotili a pak zase výtahem dolů. Při zpáteční cestě jsme si prošli arboretum, dali si pozor na hady, škorpiony, housenky a vosy, jak inzerovali na výstražných tabulích. Několikrát přepocení jsme došli do Malé Indie, dali si tam pít, prošli trhem se vším možným (nejvíce se všude prodávají mobily, hodinky i za 10 RM (jak asi dlouho choděj?) kolem mešity Jamek k soutoku 2 bahnisek (odtud název KL) a došli jsme se zchladit k central Marketu na kolu se zmrzlinou. Pak jsme šli ještě k tomu hinduistickému chrámu, kde bylo v noci to „maso“, teď po mejdanu ani památky a pojist něco těch nudlí do restauračky na rohu a doplnit vypocené tekutiny. A pomalu nastal čas, došli jsme pro bágly, sehnali taxi a za 20RM se nechali odvézt na rozlehlé nádraží a tam jsme chvíli hledali, odkud pojedete náš vláček ve 20,10 do thajského HAT YAI. Pojedeme asi 14 hod., na místě máme být v 10,15 hod. v úterý. Přijel, nastoupili jsme do pohodlného lehátkového vagonu, již rozloženého na noc (1 leh. 30RM = asi 180 Kč), polštářek, prostěradla 2, lampička a kóje se dá zatáhnout – súper.

25.1. úterý

spalo se dobře, úplně se rozednilo v 7,30 hod. Jídlonoši projížděli vagonem se snídání. Trať vede kolem osad, palmových hájů, vápencových kopečků, celkem igelitový bordel. Kolem 10 hod. jsme byli na hranicích vystoupení i s bágly, prošli jsme na thajskou stranu, vyplnili přihlašovací lístky, vyměnili pár peněz (**1BTH = asi 60 hal.**), znovu nasedli do stejného vagonu i postu a před 11 hod. již thajského času ujíždíme do HAT YAI. **HAT YAI** – je správním střediskem Jižního Thajska, nejdůležitějším obchodním městem, dopravním uzlem a 3. největším městem v Thajsku. Zbohatlo díky strategické poloze na křižovatce želez. tratí, levným tržním produktem a přílivem malajsijských turistů, kteří sem o víkendů jezdí za nákupy, restauracemi a nočním životem. Každou 1. sobotu v měsíci se na různých místech města konají býčí zápasy (býk proti býku), které provází zuřivé sázení. Je zde také 3. největší ležící Buddha na světě, 35 m dlouhý a 15 m vysoký. Dorazili jsme po hodině jízdy a víme o jednom hotýlku blízko nádraží – Kings (bydlí tu Čech, p. Vačkář, který je už mnoho let v Thajsku, vezeme mu časopisy a noviny, ale momentálně odjel do Malajsie na o. Penang asi prodloužit si vízum, až se vrátí, už tu zase nebudeme, necháme mu je v recepci. Po zabydlení se, vyrážíme na obhlídku a možnost vypůjčení auta. Jedeme do Tesca-Lotusu, kde je i půjčovna aut Budget. Domlouváme se na autu, Suzuki Caribbean nemají, ale nabídli malý nákladňáček Toyota diesel. Plácli jsme si od 26.1. do 8.2., kdy ho vrátíme, kousek pod Bangkokem v HUA HIN. Co objedeme, ještě musíme naplánovat. Zpátky jdeme pěšky klášterem, kde si zrovna mniši navzájem dělali kolena na hlavě, kolem obrovského Buddha a buddharia a byl to pěkný kus cesty. Pak ještě doplnit tekutiny, do hotelu poprat prádlo a pak na nějaký dlabanec a spát.

26.1. středa -

ráno jsme si pospali a na 10hod. jsme tuk tukem vyrazili do půjčovny, kde už autíčko bylo připravené. Vše jsme dohodli, napsali smlouvu, poplatili a vyjeli do nedaleké Songhly (29 km) hledat moře. Našli jsme ho – je to moře Jihočínské, Samila beach –městská pláž – kolem park z borovic s mořskou vílou, která je symbol města Songhla. Provedena sanuka – odpočinek a koupě pečených vajec od nosičky, ale ne koupání, tam se nikdo nekoupal, jenom procházel a pak jsme se vydali hledat Sakom beach, kde má být resort Leela, že bychom tam na další den zakotvili. Zvolili jsme směr na Pattani (Pattani, Yala, Narathiwat –nejezdí- i když toho tam k vidění je moc-jak píše bedekr-, jsou tam ale bojůvky mezi muslimama a armádou) asi 53 km na jih, odbočili jsme cestou k nějakému resortu, museli zastavit, abychom umožnili přejít cestu brčálově zelenému hadovi, asi 2 metrovému. Našli jsme vybydlený resort, dříve moc pěkný -teď tam žili zřejmě lesní dělníci nebo kaučukáři a měli strašnou srandu z toho, že jsme tam zabloudili a poslali nás zpět na hlavní a po 1 km byl opravdu Leela resort. Zajeli jsme dovnitř, dali si pít a strašně dobrou tom yam polévku s velkými mořskými potvorami a houbami a vším, co do ní patří – porce 120 BTH. Lepší jsme nejedli. Pěkný resort, leč turisty nevidět, 1 bled'och seděl na kafi. Prázdná pláž, moře nečisté a vlny, takže jsme nedali ani koupání a vyrazili zpět k Hat Yay, s tím, že už sem zítra nemusíme a nocleh tu také hledat nebudeme. V Hat Yay jsme kapánek zabloudili a netrefili se k hotelu, před setměním se podařilo, pak ještě malá procházka nočním městem, koupení ovoce, bydlet a udělat plán na další den. Chceme ještě vidět Songhlu.

SONGHLA- (lví město) kdysi základna pirátů, slabý portugalský vliv je znatelný na architektuře domů ve 2 ulicích. Rybářský přístav s barevnými loďkami, největší Thajské jezero poloslané, nejdelší most v Thajsku, národopisné muzeum, keramika.

27.1.čtvrtek –

Na 1.pokus se nám podařilo bez zablouzení vyjet z města. Dojeli jsme k rybářské vesničce a vyrazili pěšky. Chatrče na břehu, nebo jen přístavky postavené z toho, co smetiště dalo, prošli jsme úzkou uličkou, nahlédli do přístřeší (byť se tomu nedá říkat), pralo se tam prádlo rejšákem, ale TV satelit byla všude. Krásně vymalované rybářské loďky a smetiště. Zase jsme vyjeli k úpravnému klášteru, který jsme si prošli, sjeli k přístavu, k ferry boatu, najížděli tam auta, motorky a jeli na druhou stranu. My jsme chtěli ven z města po nejdelším mostě v Thajsku přes mořskou úžinu. Za opravdu dlouhým mostem byl klášter s obrovským ležícím Budhou a čedí, je tam pod ním asi nějaká relikvie. Tam se na nás vrhla smečka fen, které si myslely, že jim chceme ukrást štěňata. Pak jsme po dalším mostě ujeli asi 20 km a sjeli do přístavu, kam by nás ferry převezlo za chvíli. Stále jedeme po silnici č.408 směr město Nakhon si Thammarat a moře již je nedaleko, snad se cestou vykoupeme a někde seženeme nocleh. Odbočili jsme z hlavní a bylo moře a bylo koupání a byli jsme tam nejkrásnější. Když jsme se chtěli převléci a odjet, přišel k nám Thajec, chtěl si povídat a pozval nás do kanceláře nebo střediska nějaké strany- komunistické nebo socialistické či jaké na kafe. Museli jsme jim napsat jména a odkud jsme. Mluvili ještě hůře než my. Pak nám ukázali, kam máme jet na ubytování. Samozřejmě, že jsme to minulí, všude psáno jen tou jejich hlaholicí a jeli dál k městečku Ranot, že by tam hotel mohl být, ale nebyl. Poslali nás zpět na hlavní a po vyptávání a hlavně řeči rukou, že chceme spát jsme našli motel, označený pouze thajsky. Za 350 BTH toyotka v kóji před pokojem s klimatizací, TV, koupelnou. Pak ještě na večeři do jídelny. Tam jsme koukali do hrnců pod pokličku a ukazovali, co si dáme. Bylo to dobré a za babku. Vrátili jsme se do motelu, poseděli venku, preventivně popili něco dezinfekce a šli spát.

28.1.pátek –

nutno podotknout, že jsme na Dalekém jihu, kde bělouše není moc vidět, Thajcům připadáme dost exoticky, když někde sedíme, chodí se na nás houfně i s dětmi v náručí dívat. Ráno jsme něco popili, snědli ovoce – banány, ananas a znovu vyrazili po 408 směr Nakhon si Thammarat, což je nejvýznamnější historické město v Jižním Thajsku. Ještě jsme si koupili talisman pro štěstí na cestu (závěs z jasmínových pupat). Jedeme kolem pasoucích se jednohrbých buvolů nebo krav, rýžových polí, vodních nádrží, ve kterých se pěstují sladkovodní shrimps-růžové potvůrky, které mají moc dobré masíčko. Jižní Thajsko se nachází na Malajském poloostrově a je to nejúrodnější oblast Thajska se spoustou zeleně a sladké vody. Pěstuje se zde rýže, ledvinovník (kešu), kávovník, banány, kokosy, palmový olej. Sjeli jsme z hlavní do rybářské vesničky k dlouhé bílé pláži s kokosovými palmami, obyvatelé se seběhli a ukazovali si nás. Koupání nebylo, tak zase na hlavní. Jedeme řádní krajinou, vpravo řádní moře, vlevo řádní krajina s palmami. Zastavili jsme u jednoho z 30 tisíců klášterů, vjeli dovnitř, byl malý, chudý, dali jsme koupání a pak dál po silničce podél moře. Kupujeme trs malých banánků za 5 BTH (1 BTH= 60 hal.), na místním trhu u muslimů jsem koupila rýži zabalenou v banánovém listě a v pytlíčku nějaká omáčka s kousky něčeho. To vše za 5 BTH. Omáčka chuti dobré, kousky připomínaly rybičku, ale při podrobnějším zkoumání, podle tenké páteře by to i mohl být nasekaný hádek. Ale bylo to dobré. Komunikace zde je jednoduchá, oni umějí jen Thajsky, my česky a co chceme, to si povíme. Nápisy v latince neexistují, krajina turisty je nedotčena. Zastavujeme u malé pískové plážičky, kde je spousta fantastických mušliček a koupání. Jedeme podél moře úzkým pásem pevniny kolem rákosových přístřešků a nádrží na pěstování ráčků. Chceme dojet až na konec výběžku. Dostali jsme se do jakési vesničky, kde je klášter, škola, krámky, trh, konec betonky, dál už jen močály, bažina, volavky a moře. Prohlédli jsme si klášter, vesnice se mezitím seběhla, koupili jsme colu a pivo, všichni nám zamávali a odjeli jsme tentokrát si hledat nocleh do města. Cestou jsme zajeli ještě zcela náhodou do rybářského přístavu Phatang s historickými baráčky, velkým trhem se vším – maso, ovoce, zelenina, ryby živé, sušené, všechny možné mořské potvory. Ještě jsme se zastavili v přístavu, kde jsme si v hospůdce nechali v banánovém listu a v alobalu upéci kus velké dobré ryby (i s pivem 215 BTH). A pak už do Nakhonu shánět bydlení. **NAKHON SI THAMMARAT** je nejvýznamnější historické místo v Jižním Thajsku. V 7.st. existovalo pod jménem Ligor, od 7.-13.st.metropole šrívídžajské říše (hinduisté a budhisté).Usadilo se zde mnoho indických obchodníků- hodně hinduistických svatyní. Proslavilo se i stínovým divadlem, které v Thajsku zaniká.

Přijeli jsme do Nakhonu a hlavní ulicí se na 1.pokus dostali k hotelu Thai (blízko želez. nádraží).

Toyotku jsme usadili do car parku v hotelu a dostali místnost s klimatizací, TV, lednicí a koupelnou ,to celé za 450 BTH. Pak jsme se šli projít nočním trhem, hlavně s jídlem, ostatní krámky už zavírali (zajímavé na Jižním Thajsku je, že se nežije nočním životem, v noci mrtvo). Na večeři jsme si došli na trh Bovorn, kde byly malé restaurace, téměř liduprázdné, dali si shrimps s kukuřicí a rýží a dary moře a salát, prostě samé dobroty za malý peníz a pak jsme šli bydlet a vymýšlet, kam vyrazíme zítra.

29.1.sobota –

Po snídani vyjíždíme a asi po 2 km stavíme u Wat Phra Marathrat, který patří k nejposvátnějším Thajským klášterům. Doba vzniku se udává nejméně před 1500 lety, čedí ze 13.st.byla postavena jako schránka pro Budhovy relikvie přivezené ze Sri Lanky. Je 77 m vysoká a váha zlaté špičky je mezi 600-1000 kg. Musela jsem

zakoupit lotos a svíčky od předhánějících se prodavaček a obětovat na oltář. Ještě prohlídka archeologického muzea s archeol. vykopávkami, šperky, stovky Buddha v různých meditačních polohách vč. ležícího-poloha těsně před nirvánou a zazvonili jsme si na spoustu zvonků s jiným hlasem asi pro štěstí, všude se chodilo boso, botky se někde odhodily, pak se zase našly.

Pak jsme sedli do toyotky a vyrazili z města po okresce kolem kaučukových plantáží, sušících se bílých plátů kaučuku, stád pasoucích se buvolů, klášterů, směrem na Krabi a od Jihočínského moře přejíždíme k Andamanskému. Do města jsme dorazili kolem 4 odpoledne a vymýšleli co dál. Orientačně jsme se poptali ve 2 hotelech na cenu pokojů a vyrazili jsme na pláž Aonang, jak to tam vypadá a na ceny. Vypadalo to tam dobře, nezničené, ale pláže skoro liduprázdné, na 1. pokus hotel Aonang v centru za 600 BTH v přízemí – klimatizace, koupelna, TV, lednice, konvice, bazén a přes ulici Andamanské průsvitně čisté moře. Dali jsme osvěžující 28st. koupel v bazénu. Večer hospůdka na večeri. Ceny jsou tu poněkud vyšší než na jihu, zato jsou tu už bled'oši, nejsme za exoty. Zítřejí je neděle, bude se relaxovat, koupat, nikam se nejede, budu si číst.

KRABI – bývalé rybářské městečko, nyní správní středisko provincie Krabi, pod které spadá na jihu KOH (ostrov) LANTA, na západě KOH PHI PHI a pláže v okolí AO NANG na západě. Do počátku 80. let 20. století - než nastala turistika, byl hlavním zdrojem obživy muslimských vesničanů rybolov, pěstování kokosových palm a kaučukovníků. Krabi svůj název dostalo od meče, který byl objeven nedaleko odsud. Obklopují ho vysoké skály, které se staly symbolem Krabi. Oblíbené je lezení po mongotech, které mají různé stupně obtížnosti. Známa je princeznina jeskyně (v pol. 14. st. př. n. l. tam ztroskotala princeznina loď a od té doby tam bloudí její duch) - lidé přinášejí různé obětiny, pálí vonné tyčinky.

30.1. neděle –

k snídani polévka v kelímku a káva, protože máme konvici a můžeme uvařit vodu. Pak na lehátka k bazénu ,čtení, střídavě koupání v bazénu a v moři přes ulici, odpoledne procházka, koupání, oil masáž (250 BTH). K večeru jedeme do Krabi townu asi 16 km na noční trh na večeri. Zítřejí si najmeme mořský taxík a necháme se dovézt do zátoky na pláž, kam se jinak nedá.

31.1. pondělí –

po snídani - polévka tom yam v kelímku a kávě, taxíkem mořským odjezd na Railay beach ke skalám, ke krápníkovým jeskyním, pak loďkou zase zpátky a potkali jsme češku Věru, které jsme nabídli v sobotu cestu toyotkou na Phuket, kam jsme měli všichni namířeno. V cestovce jsme koupili výlet na středu na 4 ostrovy na šnorhlování, večere a bydlet. V úterý se jedeme podívat na Koh Lanta.

1.2. úterý -

ráno bazének, pak snídaně a pak po 9 hod. odjíždíme na Lantu. Musíme ovšem přes město, kde se konají průvody dětí všech škol v různých uniformách za zvuků břeškných bubnů, které většinou ovládali tlustí chlapečkové (hodně thajských dětí je tlustých), takže jsme se promotávali a pak přeci jen najeli na tu správnou cestu, kde byla směrovka Lanta Marine národní park. Po levé straně odbočka ke klášteru s velikým Budhou na skále, kam se také chceme vydat. Po 11 hod. už čekáme na ferry na 1. ostrov Lantu a pak na 2. hlavní. Po 12 hod. už jsme v přístavu, parkujeme pod palmou a jdeme se podívat k moři a do restauračky na kůlech nad vodou, kde si dáme tom yam. Voda prý tam byla dost vysoká, ale nic neponičila. Pak jsme jeli po hlavní silnici Lantu a bylo to strašné, ne spoušť po tsunami, ale silnice, tam kde byl dříve asfalt jakýs takýs, tak je prašná silnice s červeným prachem. Chcíc dělat novou silnici, seškráblí asfalt a tím to skončilo. Tím pádem je vše zaprášeno červeným prachem – lidi, zvířata, palmy, kytky, chaty, bungalovy-hrozná. A staví se nové honosné resorty a hotely a vypadá to na konec romantiky a poslední divočiny v Thajsku a na továrnu na turistiku. Stopy po tsunami přeci jenom byly. Na dlouhé pláži smeteny hospůdky typu chatrčí a venkovní sezení. Tak jsme se u jednoho opuštěného (turisty) resortu vykoukali a vydali se nazpět. Ještě jsme si prohlédli Andaman resort, kde jsme 2 x bydleli-bled'oši tam byli v menšině. Vracíme se zpátky na nezaprášené Krabi. Večer se na naší ulici a hlavně před hotelem koná koncert -rock po jejich – a důkuvzdání a oslava a sbírky, že se přežila tsunami, stánky s jídlem, pitím, bílá trička s černým nápisem 26 dec. 2004 tsunami, celé Krabi se sjelo, lidí jak za starých časů, sláva dlouho do noci, ohňostroje, svítící balony po obloze. Prostě mají radost, že dopadli ještě dobře. A život jde dál. My jdeme spát, zítřejí máme výlet na 4 ostrovy se šnorhlováním.

2.2. středa –

Po snídani, pro změnu opět nudlová chili, jsme šli k cestovce Baracuda, odkud jsme jeli loďkou pro 15 lidí na 4 ostrovy šnorhlování, pozorování rybek a korálů a koupání s obědem, návrat kolem 4 hod., pak ještě masáž, nádvkem banány a ananas, pak večere a bydlet, ráno chceme vyjet za velkým Budhou na skále.

3.2.čtvrtek –

po snídani jsme to vzali nejdříve přes Fossil pláž, dosud málo políbenou turisty, odkud je krásný výhled na ostrovy, kde jsme byli včera a na skály u Ao Nanga. Pak jsme zajeli k velkému a stále se rozšiřujícímu klášteru Wat Tham Sua, což je chrám tygří jeskyně, podle skalního útvaru, který připomíná tygří tlapu. Patří k neznámějším lesním klášterům. Hlavní síň byla zřízena v jeskyni. Prošli jsme se lesní cestou kolem chýší mnichů a jeptišek, kteří zrovna nemeditovali, ale kecali spolu. Bylo tam spousta opic a stavělo se nové obří čedi. Schodiště vysoké 300 m, asi tak 900 schodů jsme lehce minuli, při asi 32 st.C opravdu ne. Velkého Buddhu jsme viděli na kopci z dálky. Pak jsme se vrátili k našemu resortu a plácli sebou k bazénu, snědli meloun a šli k Mrs. Suda na pláž na masáž a ošetření rukou a nohou. Paní spala, tak se nás ujal její muž. Ještě jsme dostali ananas a banány. K večeru jsme zajeli do města na noční trh se podívat a na večeri. Fantasticky jsme se nadlábli a jeli jsme bydlet. V pátek máme poslední den relaxace, budeme se flinkat a užívat si.

4.2.pátek –

po snídani jsme se vydali na sousední pláž podél moře, přes Krabi resort s bungalowy a zahradou perfektně upravenou. Sousední pláž je plná rozbitých loděk po tsunami, které čekají na opravu. Pak jsme se plácli k bazénu a střídavě se chodili koupat do moře. Odpoledne jsme šli ještě na masáž. Sudovi tam nebyli, tak vedle, ještě koupání v moři, lehké pobalení a večere ve vyhlédnuté dopolední restauračce u moře. Byla vynikající – pálivý papaya salát, kuřecí na kari a hovězí s kokosovou omáčkou.

5.2.sobota

ráno jsme se stavili pro Věru a po 9 hod. vyrazili směr Phuket. **Phuket** – je největší thajský ostrov. Dříve prosperoval z těžby cínu, dnes je hlavním zdrojem příjmů turismus. Severní cíp ostrova odděluje od pevniny úzký průliv, přes který je 700 m dlouhý most Sarasin. Město Phuket zbohatlo zač.19 st., kdy naleziště cínu přilákala tisíce čínských přistěhovalců. Z té doby jsou zde čínsko-portugalská obydlí, chrámy, kuchyně, zářijový vegetariánský (očistný) festival. Přejeli jsme most Sarasin, spojující pevninu s ostrovem Phuket, sjeli z hlavní podívat se na Surin beach, jak to tam vypadá. Vypadalo dobře, dali salát a jeli se podívat na Patong (dříve banánová plantáž), dnes hlavní promenádní ulice s obchůdky, OD, krejčími, pasážemi – teď vše zničeno, ale již na mnoha místech obnoveno a stále obnovující. Na pláži buldozery obnovují poničenosti mezi slunečníky a lehátky, které už zase fungují (potřebují turisty). Vyjeli jsme dál na Karon, Kata a tam po zásahu tsunami ani památky. Pak dále na mys Promthep (odkud je nejlepší vyhlídka na západ slunce) a dolů na nejkrásnější plázičku a moře se šnorchlováním téměř u břehu. Byla tam stylová restauračka, nyní smetena a je tu jen stánek s pitím a jídlem, resort s bungalowy zavřen. Na pláži deštníky a turisté a potapěči, kteří o tomto pěkném kousku světa vědí. Tak jsme jeli hledat ubytování jinam na Rawai, odkud jezdí cestovky na šnorchlování ke korálovým ostrovům a kde je ulice posetá stánky s grily, kde si může dát jeden cokoli z darů moře. Resort Siam Phuket u silnice měl volné pokoje v bungalowech (525 BTH) – AC, bazén bez TV a lednice. Zaplatili jsme na poslední noci u Andamanského moře, dali ještě koupání v bazénu a večer na ryбку grilovanou s teplým zeleninovým salátem (to jsem ještě nejedla), pak bydlet. Věra si dala 1 noc, 2.den chtěla do Phuket townu.

6.2.neděle

po lehké snídani, zaplavání v bazenu jsme odjeli 2 km na nejkrásnější plázičku na mys Promthep, kde jsme strávili příjemné dopoledne a poledne šnorchlováním a koupáním. Tam přišla silná vlna a rozmlátila v moři všechny korále, které byli i u břehu. Teď byly na břehu utržené obrovské korálové balvany a hřbitov korálů. Vyjeli jsme na vyhlídku, poobědvali jsme, koukli se na sbírku slonů malých i velkých, ke kterým se chodí pálit vonné tyčinky, pak zpátky k resortu do bazénu a odvážíme Věru do Phuket townu do guest housu, kde bude 4 noci a pak letí ještě do Singapur. Ve městě neděle, velký bazar zavřen, našli jsme ubytování za 250 BTH s fénem, došli si na šejk do hospůdky a pak už bez Věry odjeli zpátky na Rawai.. To už byla tma, tak posedět do hospůdky u moře na večeri sladkokyselá kuře, hovězí na kari a salát ze zelené papay jen lehce pálivý. Pak pobalit a spát, ráno chceme dříve vyjet, máme před sebou velký kus cesty, chceme ujet 300 – 400 km.

7.2.pondělí

vyjíždíme v 7,30, ale je to běs, motorkáři, školní busy, jedeme směrem na letiště, na kruháku kolem pomníku heroinek (2 sestry, které daly dohromady armádu žen a postavily se barmáncům, kteří přepadli Phuket, přejíždíme most Sarasin a jedeme po pobřeží – NP Kao Lak, sjíždíme k moři, tady si tsunami zařadila. Odnesly to i 2 patrové betonové baráky. Ale všude už buldozery a odklizené a bude se stavět znovu. Jedeme po silnici č.4 hornatější krajinou kolem kaučukovníkových plantáží, banánových palem, bez turistického ruchu, vesničky kolem silnice, středisková škola, nápisy většinou psané jen tou jejich hlaholicí. Zase jsme v kraji muslimů, mešita vedle mešity. Silnice č.4 se táhne po pobřeží, moře ale nevidět, na druhé straně kopečky a v nich inserované vodopády, ale teď je kohoutek skoro uzavřen, až v období dešťů, to pak bude voda padat. Minuli jsme silnici, která míří na druhou stranu k Jihočínskému moři, my chceme ještě dále podél hranic s Myanmarem a pak teprve vnitrozemím na druhou stranu. Jedeme na Ranong, což je velká, pohraniční, bohatá vesnice

s letištěm, kterou založili na konci 18.st. Číňané, kteří pracovali ve zdejších dolech na cín. Jsou zde přírodní horké prameny. Nezajíždíme, ale stavili jsme se ve stylové hospůdce u silnice, kde jsme si rozuměli jen to, že chceme pivo, kolu a polévku tom yam. Byla s rýží, rybičková a byl to pal. Pojedli, popili, a vyrazili, stoupáme do kopečků, pohoří se nazývá Tenasserin a je obrostlé monzunovými lesy. Po druhé straně se již táhne Barmská hranice a hraniční řeka. A pak už směřujeme do vnitrozemí nejužším přejezdem na východní pobřeží.

Nudná krajina – kokosové palmy, banánovníky, sem tam ves, kaučukovníky, salašky na kuřích nožkách, se střechou z palmového listí. Nápisy jen v hlaholici. Předjeli jsme nákladáček plný kokosových ořechů s pracovní četou 6 ti opic a 3 Thajců (opice nahoře trhají, Thajci dole sbírají). Cestou jsme potkali obrovský trh banánů a zakoupili 2 trs (asi 40 banánů) za 20BTH. Sjíždíme z hlavní a chceme sehnat bydlení na 1 noc, našli hotel honosného vzhledu za 480 BTH u pláže, kam jezdí jen domorodci, nic moc, docela bordel. Zašli jsme do hospůdky, večere dobrá jako vždy a šli bydlet. Hrůzná noc- hučící klimatizace, tvrdá postel bez matrace. Klimatizace vypnuta, zapnuli jsme fěn, který čechrál vlásky a gekonek kvákal..

8.2.úterý

Ráno jsme rychle mazali pryč. V této oblasti jsou obrovské plantáže kokosových ořechů a v kokosových hájích se pasou stáda jednohrbých buvolů. Hravě jsme se trefili na hlavní č.4 a ujíždíme k našemu cíli městu Hua Hin (v 8.15 hod.máme najeto z Hat Yay 2000 km.). Cestou stánky s ananasy, kokosy, hospůdky a zabojujeme do Hua Hin – přímořského letoviska po hlavní ulici, náměstí s nočním trhem a Budget, kde zítra budeme vracet toyotku. Pak ještě hledáme autobusové nádraží, do Bangkoku jezdí autobus po půlhodině, takže žádný problém. Ještě najít hotel. Je jich tu spousta, tak se ptáme a zakotvíme v Baan Jedpunong hotelu, kousek od hlavního vstupu na pláž. Pokoj je za 1200 BTH. **HUA HIN** – bylo prvním přímořským letoviskem, které mělo železniční spojení s Bangkokem od r.1911. Ráma VI. nechal zřídit 9ti jamkové golfové hřiště a nádherný Railwai hotel v koloniálním stylu (1923)-pak chátral ale byl citlivě restaurován, dostal cenu architektů – nyní hotel Softel central.

V Hua Hin má letní sídlo „Daleko od starostí“ královská rodina, postavené v r.1926 a sloužící jim dodnes. Pak se jdeme vykoupat k moři jediným centrálním vchodem, je tu našlapáno deštníky a lidmi (Zlaté Krabi), také je tu vše dražší. Pláž hlídá jízdní policie a přivydělává si vožením turistů za malý obolus na koních, kteří jsou mírní a hodní. Vykoupeme se ještě v bazénku a jdeme se podívat po nějakém watu- jsou tu nedaleko.Byly, pěkné, i s mnichy.

Pak ještě hezké,úzké uličky se starými dřevěnými (původními)domky, většina teď restauračky. Došli jsme se podívat nádraží – dřevěné, stylová stanice a vedle golfové hřiště. Ještě na dobrou večeři a bydlet. Ráno vracíme toyotku a pak jedeme do Bangkoku.

9.2.středa

v 8 ráno už jsme byli s toyotkou v Budgetu, zkontrolovali vše, převzali autoatlas, vše v pořádku. Protože jsme pokoj mohli opustit až v poledne, odešli jsme ještě na pláž, vykoupali se, dali si u stánku nějakou d'obku na grilu, dobalili, sehnali tuk-tuk a dali se odvézt na busové nádraží (50 BTH – 1 km), kde jsme hned nastoupili do busu (šílené hrkačky) a za 100 BTH-190 km pro jednoho si koupili lístek do Bangkoku.Asi ve 12 hod.j sme vyjžděli, bus už měl své odjeto a zřejmě se čekalo na jeho rozpad (nemusí to být zrovna při naší cestě). Průvodčí ale odskočil koupit čerstvý závěs z jasmínových květů pro hladkou jízdu, uvidíme. Je zastávkový, stává na každé mezi. Původně téměř plný, postupně se vyprazdňuje. Měli jsme vzít expres, jestli něco takového jezdí. A přistoupilo jídlo. Nějaká paní prodává něco v pytlíčcích. A není to jen jídlo, je to i pití a zelené mango.

Objíždíme město Petchaburi – zdá se pěkné, přístav jachetek, moře, řeka Kwai – 63 km od Bangkoku. Z blízkých klášterů po cestě přistoupili mniši, zamumlali něco průvodčímu a něčím ho podarovali (amuletem).Pak se dal do řeči s Jiříkem, vše prodiskutovali a také dostal amulet. Pomalu se blíží předměstí BKG, které se topí v zeleni. Na jižní busový terminál jsme dorazili ve 4 hod.odpol. A co teď ?Vzali jsme mapu a vešli do klimatizovaného KFC a chytili domorodce, aby nám ukázali, ve kterém místě Bangkoku se nacházíme. Ukázali, pak jsme si vzali taxi a za 400 BTH jsme se nechali dovézt do Royal hotelu, který je poblíž Královského paláce a různých watů, vlastně u Starého města, kousek od řeky Praya, v historickém centru, vlastně všude kousek. V pokoji se všim za 1600 BTH zůstaneme 2 noci. Ubytovali jsme se, prošli se, zašli na večeři – v 21,30 hod. bylo 30st. Ráno vyrazíme po Starém a Čínském městě.

Bangkok - (kolem 10 milionů) město andělů – založeno 1782 Ramou I. Leží na řece Chao Phraya -řeka králů. Teď kraluje Rama IX, je ve velké oblibě a dosti stár, ačkoliv po celém Thajsku na všech státních budovách jsou foto jeho i jeho krásné manželky max. do věku 50 let.

10.2.čtvrtek-

v 8 hod.ráno 26 st. Po velmi opulentní snídani formou bufetu v hotelu jsme po 9 hod.vyrazili ke Královskému paláci přes Sanam Luang – pole králů, kde se konají soutěže v pouštění draků a královské slavnosti orby, tj.oficiální zahájení setby rýže. Je to jedno z nejužších území ve městě – vedle je Královský palác, svatyně a trh s amulety. A potom k watu Pho, ale protože jsme tam už byli, nešli jsme dále, jen okolo k přístavu, že

pojede lodí po řece Chao Praya. Zaplatili jsme 2 BTH na osobu a lodí se přepravili na 2.břeh a zase zpět. Nebylo to ono. Tak jsme tam tak okouněli na pieru a hledali jinou loď a chlápek se na nás vrhl, že je driver a že nás hodinu povoží okružní cestou. Tak jsme zaplatili 300 BTH na osobu a měli sami pro sebe loďku a vyjeli po řece a pak po úzkém kanálu kolem obydlí na kůlech, restauráček, chrámů, královské loděnice, vojenské flotily. Taky jsme za 20 BTH chlebem krmili tlusté královské ryby. Po hodině nás zase vyvrhl v přístavu. I přijela další, větší, turistická loď, kterou jsme se za 15 BTH dostali do China townu. Tam jsme procházeli ulicemi a protože vrcholí Čínský Nový rok, byly oslavy, zavřené ulice pro auta, všichni byli v červených blúzách nebo trikách, spousta stánků s jídlem a se vším, předváděly se tance čínských draků, začal velký mumraj. Tak jsme raději oslavu opustili a vydali se na zpáteční cestu. Cestou se mi povedlo zakoupit pražené kobylky grasshopper pro své přátele, projít nádherným květinovým, orchidejovým trhem zpět do hotelu. Bylo 19 hod. večer, snímala se kdesi na vládní budově vlajka, z amplionu zněla Thajská hymna, všichni strnuli. Na večeri jsme šli do nedaleké zahradní hospůdky na nudle, kuře na thajský styl, salát ze zeleného manga a 2 piva, to vše za 180 BTH (1 BTH –60 hal.). Pak jsme ještě prošli bleším a nočním trhem, tam to žilo a šli do hotelu balit, zítra večer odlétáme. Zajistili jsme ještě taxi na letiště a do 3 hod.odpoledne máme čas a někam přes den vyrazíme.

11.2.pátek –

po opět opulentní snídani jsme dobalili, opustili pokoj, bágličky dali do hotelové úschovny a za pošmorného počasí, nebylo víc než 30 °C, občas na nás spadla nějaká kapka, zasyčela a dost. Deště jsme se nedočkali. Tuk tukem jsme se nechali odvézt do čínské čtvrti, že ji projdeme a půjdeme do přístavu na loď. Samozřejmě, že jsme zabloudili ve spleti ulic a uliček a trhů, nasměrovali k řece a když už jsme chtěli vzdát a vzít tuk tuk, přístav jsme objevili. Loď ujela před nosem, za 20 min. jela další (takovej linkovej bus).Šněrovali jsme to z jednoho břehu na druhý, pěkný pohled z řeky na všechny ty chrámy, mrakodrapy, obydlí na kůlech. Vystoupili jsme ve stanici asi 1 km od našeho hotelu a objevili jsme čtvrt' levných guest hausů, tak 2.patrových pensionků v různých cenových relacích (do 600 BTH za noc) v klidném prostředí s restauracemi s vlastním zázemím (nedaleko Akademie výtvarných umění Silpakorn). K hotelu jsme přiskákali mezi kolonami aut a ještě si pak odskočili do zahrádkové hospůdky na strašně dobrou kouličkovanou a nudlovou polévku. Pak ještě prošli uličkami blešáku a nočního jídelního trhu za hotelem a už byl čas. O půl čtvrté jsme vyrazili na hodinovou cestu taxikem na letiště. Tam jsme znovu přebalili, převlékli do zimního (strašně), odbavili se, poslali bágličky do Prahy a vyšli ven z letiště do hospůdek, kam chodí letišťáci na levné jídlo, dali si pivko a dobrou polévku tom yam s krevetkami, chobotničkami a houbami. A pak už nám letěl airbus do Hong Kongu asi 2,5 hod., tam jsme přeběhli na jiný gate, do letadla a vzletli jsme na dlouhou 13 hodinovou cestu do Paříže. A pak do Prahy.